

01 - Záhada cesty, která včera nebyla

Liška Zorka si byla naprosto jistá třemi věcmi.

Že ráno voní les nejlépe.

Že ostružiny chutnají mnohem lépe přímo z keře než z misky.

A že tahle cesta tu včera nebyla.

Stála na kraji malé pěšinky a zamračeně si ji prohlížela.

Vedla mezi dvěma smrky, proplétala se vysokou trávou a pak mizela za kapradím.

Liška tudy chodila skoro každé ráno. Znala tu každý pařez, každý větší kámen a také jednu obzvlášť protivnou větev, která ji pokaždé švihla přes čumák, když zapomněla sklonit hlavu.

Ale pěšinka?

Ta tu rozhodně nebyla.

„Hej!“ zavolala.

Z houští se ozvalo zapraskání.

„Jestli zase potřebuješ sundat šišku ze stromu, tak tentokrát ne,“ zabručel medvěd Bruno, když se objevil mezi větvemi. „Minule jsi říkala, že je úplně nízko.“

„Byla.“

„Spadla mi na hlavu.“

„Takže nakonec opravdu byla nízko.“

Za medvědem přišla králičice Bětko. Přes rameno měla malou brašnu, ve které nosila věci pro případ, že by je někdo potřeboval.

Provázek. Křídlo. Jablko. Obvaz. Tužku. Dvě mrkve.

A ještě jednu mrkev pro případ, že by první dvě nestačily.

„Co se děje?“ zeptala se králičice.

Liška ukázala před sebe.

„Tohle.“

Králičice si pěšinku prohlédla.

„Cesta.“

„Včera tu nebyla.“

„Jsi si jistá?“

Liška se nadechla.

„Úplně.“

„Jak moc úplně?“

„Tak úplně, že kdyby tu byla, věděla bych o ní.“

To už přicházel bobr Bob s několika prkénky pod paží.

Nikdo nevěděl, proč s sebou bobe nosí prkénka na obyčejnou ranní procházku.

Bob tvrdil, že jeden nikdy neví.

Za ním cupital mýval Alfréd.

„Co stavíme?“ zavolal mýval nadšeně.

„Nic,“ řekla liška.

Mýval se zastavil.

„Aha.“

Chvilí přemýšlel.

„A co budeme stavět potom?“

Nakonec přiletěla sova Adélka. Přistála na nízké větvi nad ostatními.

Liška ukázala na pěšinku.

„Včera tu nebyla.“

Sova si ji dlouze prohlížela.

Pak se podívala na lišku.

Potom znovu na pěšinku.

„Zajímavé.“

Mýval přikývl.

„Přesně to jsem si myslel.“

„Ty jsi před chvílí nevěděl, co se děje,“ připomněla králíčice.

„Ale teď už to vím.“

Sova slétla na zem.

Pěšinka byla úzká. Tráva na ní byla ohnutá a místy úplně udusaná.

„Někdo tudy musel projít,“ řekla sova.

„Tak zjistíme kdo,“ rozhodla liška a vykročila.

Králičice ji chytila za ocas.

„Počkat.“

„Co?“

„Nevíme, kam vede.“

„Právě proto tam jdeme.“

Králičice otevřela brašnu.

„Tak nejdřív zásoby.“

„Je to pěšinka, ne výprava na konec světa.“

„To zatím nevíme.“

A tak dostal každý kousek jablka, bobr kus provázku, medvěd obvaz a mýval jednu mrkev.

„Proč mám mrkev?“ zeptal se mýval.

„Protože už se mi nevešla do brašny.“

Mýval si ji spokojeně strčil za ucho.

A vyrazili.

• • •

První stopu našli sotva po několika krocích.

Na větvi viselo malé šedé pírko.

Sova Adélka ho opatrně sundala.

„Tohle není moje.“

„Výborně,“ řekl mýval. „Takže sovu můžeme vyloučit.“

Sova na něj pohlédla.

„Ano. Vzhledem k tomu, že jsem celou noc spala doma, mohli jsme mě vyloučit i bez pírka.“

„Teď to ale máme potvrzené.“

Liška už mezitím obcházela okolí.

„Tady!“

U pěšinky ležel převrácený kámen.

Pod ním se v hlíně rýsovala tenká čára.

Sova naklonila hlavu.

„Něco tudy bylo taženo.“

„Já vím přesně co,“ prohlásil mýval Alfréd.

Všichni se na něj podívali.

Mýval si přimhouřil oči a vážně zkoumal zem.

„Tudy šel...“

Napětí rostlo.

„...velký jezevec.“

„A co táhl?“ zeptal se medvěd.

„Menšího jezevce.“

„Proč?“

Mýval chvíli mlčel.

„To ještě nevím.“

Liška se rozběhla dál.

„Pojďte!“

• • •

Pěšinka je dovedla až k potoku.

Tady končila.

Na druhém břehu ale pokračovala dál.

„Tak,“ řekla králičice. „Vrátíme se.“

„Proč?“ zeptala se liška.

„Protože je tu voda.“

„Voda není konec světa.“

„Když do ní spadneš, je to konec suchých tlapek.“

Bobr Bob už pokládal prkénka na zem.

„Potřebuju dvě rovné větve.“

Medvěd jednu přinesl.

Liška druhou.

Bobr je položil přes kameny, přidal prkénka, utáhl provázek a několikrát do lávky bouchnul tlapou.

„Hotovo.“

„Ty jsi s sebou opravdu nesl prkna jen tak?“ zeptala se sova.

Bobr pokrčil rameny.

„Jeden nikdy neví.“

Mýval vykročil jako první.

Uprostřed se mu za uchem uvolnila mrkev.

„Moje svačina!“

Otočil se za ní, šlápl vedle prkna a s hlasitým ŽBLUŇK skončil zadníma nohama v potoce.

Liška vyprskla smíchy.

Medvěd ho vytáhl za batoh.

Mýval se posadil na břeh.

Z ocasu mu kapala voda.

„Dobrá zpráva,“ oznámil.

„Jaká?“ zeptala se králičice.

„Lávka funguje.“

...

Za potokem byl les hustší.

Stromy rostly blízko u sebe a slunce sem pronikalo jen v úzkých proužcích.

Pěšinka se stáčela mezi kořeny.

A potom našli další stopu.

Kus modrého provázku.

Sova si ho prohlédla.

„Takže jsem měla pravdu. Někdo něco táhl.“

O kus dál ležela nakousnutá šiška.

A ještě dál několik otisků v měkké hlíně.

Mýval vyskočil dopředu.

„Stopy!“

„Počkej,“ řekla sova.

Ale bylo pozdě.

Mýval už kráčel podél otisků.

„Tudy! Poznávám je dokonale.“

„Opravdu?“ zeptala se liška.

„Samozřejmě.“

„Čí jsou?“

Mýval se sklonil skoro až k zemi.

„Lesního tvora.“

„To jsme poznali taky.“

„Středně velkého lesního tvora.“

„Tohle je úplně maličká stopa,“ řekla sova.

„Tak malého středně velkého lesního tvora.“

Mýval Alfréd zabočil mezi keře.

Ostatní šli za ním.

Udělali deset kroků.

Pak dalších pět.

A pak se ozvalo:

„ŽBLUŇK.“

Mýval zmizel.

Zůstal po něm jen konec ocasu trčící z bláta.

Medvěd Bruno ho vytáhl.

Mýval byl hnědý od uší až po tlapky.

Liška se na něj podívala.

„Takže?“

Mýval si otřel bláto z očí.

„Stopy vedly do bláta.“

„To vidíme.“

„Případ se komplikuje.“

Tentokrát se smála i sova.

• • •

Vrátili se k pěšince.

Čím dál šli, tím byla cesta zřetelnější.

Polámaná tráva.

Ohnuté větvičky.

Odřená kůra.

A pořád ta tenká čára v hlíně.

Někdo tudy skutečně něco táhl.

Pak se les náhle otevřel.

Před nimi byla strmá stráň.

Dole mezi stromy hučel potok, který se sem stáčil velikým obloukem.

Pěšinka vedla podél svahu.

Byla úzká.

Velmi úzká.

Medvěd se zastavil.

„Tudy nejdu.“

Liška se otočila.

„Proč?“

Medvěd se podíval dolů.

Pak rychle zase nahoru.

„Protože... tam dole je hodně dole.“

Nikdo se nesmál.

Liška Zorka se vrátila k němu.

„Můžeme najít jinou cestu.“

Medvěd zavrtěl hlavou.

„Ne. Jen... půjdu poslední.“

Králičice chtěla něco říct, ale medvěd už vykročil.

Díval se jen před sebe.

Jeden krok.

Druhý.

Třetí.

Bobr šel před ním a ukazoval mu, kam položit tlapu.

„Sem. Tady je pevná zem.“

Medvěd přikývl.

A šel dál.

Byl skoro na konci, když se z houští pod svahem ozvalo:

„Píp!“

Všichni ztuhli.

„Slyšeli jste to?“ zašeptala liška.

„Píp!“

Tentokrát jasněji.

A potom:

„Pomóc!“

• • •

Liška se rozběhla za hlasem.

„Opatrně!“ zavolala králičice Bětko.

Za zatáčkou našli malý dřevěný vozíček.

Ležel převrácený na boku.

Z jednoho kola visel modrý provázek.

Vedle něj byla rozsypaná hromádka šišek, žaludů a suchých bobulí.

A o kus dál, na tenké římse pod cestou, sedělo malé veverčí mládě.

Tisklo se ke skále a ani se nepohnulo.

„Já jsem sklouzl,“ píplo.

Liška si lehla na břicho a natáhla tlapu.

Nedosáhla.

Bobr přinesl větev.

Byla krátká.

Sova obletěla svah.

„Zespodu se k němu nedostaneme.“

Králičice prohledala brašnu.

„Provázek už nemám.“

Všichni se podívali na bobra.

Bobr ukázal směrem k potoku.

„Je na lávce.“

Chvíli bylo ticho.

Veverčátko se podívalo dolů a zakňouralo.

Medvěd stál úplně vzadu.

Díval se na něj.

Pak na svah.

Pak zase na veverčátko.

„Já tam dosáhnu.“

Liška zavrtěla hlavou.

„Nemusíš.“

Medvěd Bruno polkl.

„Vy ne.“

Pomalu si lehl na okraj pěšinky.

Bobr a liška ho chytili za zadní tlapy.

Králičice se zapřela o bobra.

Mýval se zapřel o králíci.

Sova slétla dolů k veverčátku.

„Nedívej se dolů,“ řekla mu.

Medvěd natáhl tlapu.

Ještě kousek.

Ještě malinko.

Zavřel oči.

„Medvěde,“ ozvala se sova.

Otevřel je.

„Nedívej se dolů platilo i pro tebe.“

Medvěd se nadechl.

Natáhl se ještě o kousek.

Veverčátko mu sevřelo tlapu.

„Mám tě.“

Ostatní zabrali.

Bobr táhl medvěda.

Liška táhla bobra.

Králičice tlačila lišku.

Mýval tlačil králičici.

A protože mýval v tu chvíli šlápl na vlastní ocas, na okamžik se všichni zakymáceli.

„Mývale!“ vykřikli.

„Promiň!“

Zabrali ještě jednou.

A najednou leželi všichni na hromadě uprostřed pěšinky.

Úplně nahoře sedělo veverčátko.

Chvíli bylo ticho.

Pak se mýval ozval zespodu:

„Mohl by ze mě někdo sundat medvěda?“

• • •

Když se všichni posadili, králíčice dala veverčátku kousek jablka.

„Co jsi tu dělal úplně sám?“

Veverčátko sklopilo oči.

„Hledal jsem domov.“

Vyprávělo jim, že včera večer sbíralo šišky dál od svého stromu, než mělo. Pak přišel vítr. Začalo pršet. Les potemněl a ono nevědělo, kudy zpátky.

Našlo starý vozíček, naložilo do něj šišky a vydalo se hledat známé místo.

Bloudilo skoro celou noc.

Proto byla tráva udusaná.

Proto se převracely kameny.

Proto se za vozíkem táhla čára.

Modrý provázek patřil k vozíčku.

Nakousnutá šiška byla jeho večeře.

„A pírko?“ zeptal se mýval.

Veverčátko pokrčilo rameny.

Všichni se podívali na sovu.

„Co?“ řekla sova Adélka.

Zvedla pírko a prohlédla si ho ještě jednou.

„Dobře. Možná je moje.“

Mýval vítězoslavně zvedl tlapu.

„Já věděl, že je v tom zapletená!“

• • •

Zbýval ale jeden problém.

Veverčátko nevědělo, kde bydlí.

„Pamatuješ si něco?“ zeptala se liška.

„Velký dub.“

Sova se rozhlédla.

„V lese je přibližně dvě stě třicet—“

„Něco dalšího?“ přerušila ji králičice.

„Pod dubem rostou červené muchomůrky.“

Sova zamrkala.

„To už je lepší.“

„A vedle je kámen, který vypadá jako spící medvěd.“

Medvěd se zamračil.

„Jak vypadá spící medvěd?“

Mýval si lehl na zem, roztáhl tlapy a začal hlasitě chrápat.

„Asi takhle.“

Medvěd si ho chvíli prohlížel.

„Ten kámen znám.“

• • •

Cesta zpátky už netrvala dlouho.

Sova vedla skupinu shora.

Liška hledala nejkratší průchod houštím.

Bobr opravil kolečko vozíčku.

Králičice rozdělila poslední zásoby.

Medvěd vezl veverčátko na zádech.

A mýval táhl vozík.

Tentokrát většinou správným směrem.

Když došli k velikému dubu s červenými muchomůrkami a kamenem připomínajícím spícího medvěda, z koruny stromu se ozval radostný výkřik.

Dolů seběhla veverčí maminka.

Objala mládě tak pevně, až mu z tlapy vypadla šiška.

„Hledali jsme tě celou noc!“

Veverčátko se k ní přitisklo.

„Já hledal vás.“

• • •

Když se zvířátka vracela domů, slunce už stálo vysoko.

Došli až k místu, kde toho rána našli záhadnou pěšinku.

Ted' už nevypadala tajemně.

Byla to jen ohnutá tráva, pár stop a tenká čára po kolečku vozíku.

Liška se zastavila.

„Takže to vlastně nebyla cesta.“

Sova zavrtěla hlavou.

„Ne.“

„Byla to stopa,“ řekla králičice.

„Byla to výprava,“ řekl bobr.

Chvíli přemýšlel.

„A byla tam lávka,“ připomněl ještě jednou, protože na tu byl opravdu pyšný.

Medvěd se podíval směrem ke vzdálenému svahu.

„A někdo potřeboval pomoc.“

Mýval Alfréd se zamyslel.

Pak se usmál.

„Já jsem to věděl od začátku.“

Všichni se na něj podívali.

„Co přesně?“

Mýval otevřel tlamu.

Chvíli přemýšlel.

Pak ji zase zavřel.

„Nevím. Ale něco určitě.“

A společně se vydali domů.

Za nimi zůstala v trávě pěšinka, která tam včera nebyla.

A možná tam nebude ani zítra.

Ale od toho dne, kdykoli některé ze zvířátek objevilo v lese něco, co tam ještě včera nebylo, nikdy už neřeklo:

„To je divné.“

Řeklo:

„Pojďme zjistit proč.“

Autor: Martin Dvořák

U velkého dubu

www.uvelkehodubu.cz